

den Indrømmelse, at det mange Steder virker som et uretfærdigt System. Jeg paastaar, at mange, der paa Papiret ere Ejere af 15,000 Kr. og altsaa komme med ind under denne Skattelovs Rammer, i Virkeligheden ikke eje dette Beløb.

For øvrigt er der det at sige om dette Forslag, at det er farligt at sætte en saadan Grænse for Skattepligten, hvad enten det gælder Indkomst- eller Formueskatten, thi vi have ingen Garanti for, men netop Beviser for det modsatte, at disse Skattegrænser som Udtryk for Skatteevne ikke ville forrykkes i ganske betydelig Grad i Løbet af ganske kort Tid, efterhaanden som Produkterne stige i Pris og Møntfoden falder. I samme Øjeblik som det sker, føje vi flere og flere skattepligtige ind under Forslaget's Rammer, og dermed er givet, at ingen her kan forudse, hvor mange eller hvor store Kapitaler der i dansk Indkomst- og Formueskat ville tilflyde Statskassen paa Grund af denne Lov.

Jeg skal slutte med en Bemærkning i Anledning af en Udtalelse af det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) om en Sag, som jeg i og for sig ikke vilde have omtalt. Under sin Omtale af en Undersøgelseskommission i Anledning af den bekendte Affære sagde han, at Højre ikke vilde gaa med til Nedsættelse af en Undersøgelseskommission uden at være sikker paa, at der fulgte en Dom. Dertil vil jeg sige, at jeg tror, det er en ganske forkert Opfattelse, og jeg vilde nødig staa Last og Brast med en saadan Motivering, thi jeg ønsker ikke, at vi skulle have en Undersøgelse for at faa Hævn over bestemte Personer. Jeg ønsker, at vi skulle have en Undersøgelseskommission for at komme til en Afgørelse, og jeg vil dertil føje, at baade det danske Folk og dets Repræsentanter var bedst tjente med, at denne Afgørelse gik i Retning af en Frifindelse og ikke en Dom.

Sabroe: Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) fremkom med nogle Bemærkninger om de Injuriesøgmaal, som den højtærede Forsvarsminister i disse Dage har anlagt. De Bemærkninger, som det ærede Medlem knyttede til disse Søgmaal, kan jeg ganske slutte mig til, men jeg vil give dem en videre Adresse. Jeg vil benytte Lejligheden til at rette en Opfordring til Ministeriets Medlemmer om, at man, naar Administrationen er Genstand for Kritik, naar der i Pressen overfor Embedsmænd, som i større eller mindre Grad have tilladt sig Misgreb eller øvet

Misbrug, finder Kritik og Paatale Sted, da ikke skrider til det, som i den seneste Tid har været det almindelige, nemlig at beordre de vedkommende til at anlægge Søgmaal mod det Blad, som er fremkommet med Kritikken og Paatalen. Det er nemlig meget rigtigt, som det ærede Medlem fra Ringsted sagde, at det er at øve Vold mod Pressen, det er at fordindre det frie Ord og den frie Kritik i at lyde.

Der er i Virkeligheden kun een Tid af Aaret, hvor vi, de enkelte Rigsdagsmænd herinde paa Rigsdagen, ere i Stand til at øve en Kritik af de mer eller mindre uheldige Forhold, som gøre sig gældende indenfor Administrationen, og det er, naar Finanslovens første Behandling finder Sted. Men der er Grænser for, hvad den enkelte Rigsdagsmand kan tale om og drage ind under Debatten, saaledes at det i Virkeligheden er et meget indskrænket Felt, indenfor hvilket den enkelte Rigsdagsmand er i Stand til at øve den Kritik og Paatale, som vil være nødvendig. Pressen derimod kan hver Dag i Aaret øve den fornødne Kritik, og den Kritik, som øves igennem Pressen, er til syvende og sidst en Reform af Administrationen, idet den netop ikke betyder, at Lovene blive udførte, som de skulle udføres. Og derfor er det et Misbrug, synes jeg, at de skiftende Venstreministerier have brugt at binde de Embedsmænd, som blev kritiserede, til at anlægge Søgmaal.

Jeg maa dog her gøre en Undtagelse. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (V.H.O.Madsen), den tidligere Forsvarsminister, valgte en anden Fremgangsmaade. Jeg erindrer, at da den vedkommende Forsvarsminister i sin Tid kom til Aarhus for at inspicere Kasernen, var hans første Ærinde til det socialdemokratiske Blads Kontor, og saavel jeg som min Kollega, Harald Jensen, blev anmodede om at følge med op paa Kasernen. Og her sagde den højtærede tidligere Forsvarsminister til de Herrer Officerer, som var samlede, at det var hans Ønske, naar der var et eller andet Forhold, som fortjente Paatale, at saa de Herrer Redaktører og Journalister kunde komme op og faa fuld Besked og Underretning, og i den Tid, hvor det ærede Medlem var Forsvarsminister, erindrer jeg ikke, at der blev gjort Skridt fra hans Side til Beordring af privat Søgmaal overfor de enkelte Redaktører, som have kritiseret Officererne. Tværtimod, jeg erindrer et Tilfælde, hvor et af de socialdemokratiske Blade meget skarpt havde kritiseret en Officer. Da gik det ikke som